

บทฝึกอ่านออกเสียงร้อยแก้ว

1)

ครอบครัวที่ดีตั้งกอไผ่ ชีวิตแต่ละชีวิตประหนึ่งต้นไผ่ ไผ่ยอมเจริญเติบโตเป็นกอใหญ่มิได้แยกจากกัน หากเกาะกลุ่มหนาแน่น รากฝอยทุกรากแม้จะเล็ก แต่นานวันเข้าก็หนาแน่นเป็นฐานอันแข็งแรงให้กอไผ่ดำรงอยู่ร่วมกัน หน่อไผ่แทงแผ่นดินโผล่พ้นขึ้นมา ทุกหน่อมีข้อตั้งแต่อยู่ที่ใต้ดิน เมื่อเติบโตภายในกลวงเป็นปล้องว่างเปล่าเบาแก่แผ่นดินรองรับ ลมพัดมาต้อง ไบอันเขียวขจีโบกสะบัดเพียงเบาๆ หากแม้มันแรงก็มีไผ่หวั่นไหว พายุ ฝน ลูกเห็บ แม้หิมะอันเย็นจัดก็มีไผ่กำจวล หากจะแล้งจนแผ่นดินแตกกระแหง กอไผ่ก็ยังชูยอดสูงเสียดฟ้า

น่าประหลาดนัก ไผ่เจ้าเป็นเพียงหญ้า หากทนแดด ทนฝน ทนพายุ ทนหนาว ทนแล้งมิได้สะเทือน แต่ละลำ แต่ละปล้อง แต่ละข้อ ก็มีไผ่หวั่นไหว คงดำรงชีวิตเหมือนเดิม ร่างคงเบาตังหนึ่งคนผู้เจียมตน รากอันเกาะกลุ่มแน่นหนานั้นก็คงเกาะกันไว้คล้ายจะช่วยกันรักษาครอบครัว ตั้งความสามัคคีของคนในหมู่เหล่าอันประเสริฐ ร่วมมือร่วมแรงและร่วมใจกันในกิจการทั้งปวง

ไผ่ต้องลม ของหยก บุรพา

2)

อันว่าความงามแห่งกรุงราชคฤห์ที่เตือนตาผู้เดินทางมาแต่ไกลให้เพลินชมแต่ยังไม่ทันย่างเข้าสู่ประตูเมือง ก็คือทิวเขาอันขึ้นสลับซับซ้อนรายรอบเป็นห้าแห่ง จึงทำให้ราชคฤห์มีสมัญญาอีกอย่างหนึ่งว่า เบญจคีรีนคร มีลำน้ำหลายสาย เช่น คยาและเนรัญชรา อันมีสองฝั่งเป็นที่ลุ่มชุ่มไปด้วยพันธุ์พฤกษชาติหลากชนิด มีเวฬุวันป่าไผ่อันกว้างขวางเจียบสงัดซึ่งพระราชาริบัติได้ถวายให้เป็นอารามของภิกษุในพระพุทธศาสนา บนฝั่งน้ำคยายังแลเห็นซากอาศรมบทเป็นตอหนๆ ของปฐาณชฎิลพันรูป ซึ่งละทิ้งของตนขอเข้าอุปสมบทในพระธรรมวินัยแห่งพระศาสดา ถัดภูเขาวะและเวปุลละไป อีกด้านหนึ่ง มีบรรพตอันมียอดดุนกแรงยืนทะมึนท้าทายแดดลมอยู่ตลอดกาล คนทั้งหลายขนานนามบรรพตนี้ว่าคิชฌกุฏ บัดนี้วันสันตฤดู คือฤดูใบไม้ผลิกำลังผ่านมา ไม้ประดู่ ชัยพฤกษ์ หางมยุราและอินทนิลก็ออกดอกสีเหลืองแดงและม่วงแก่แลดูงาม กระแสลมประจำฤดูซึ่งพัดมาแต่ทักษิณทิศก็โบกโบยกลิ่นหอมดั่งรวงผึ้งของดอกประดู่ให้แผ่คลุมไปทั่วพระมหานคร

กองทัพธรรม ของสุชีพ ปุญญาภภาพ

3)

ขณะพระองค์เสด็จมาใกล้เบญจคีรีนคร คือ ราชคฤห์ เป็นเวลาจวนสิ้นทิวาวาร แดดในยามเย็นกำลังอ่อนลงสู่สมัยใกล้วิกาล ทอแสงแผ่ซ่านไปยังสาละเกษตร และลี้วเห็นเป็นทางสว่างไปทั่วประเทศสุดสายตา ดูประหนึ่งมีหัตถ์ทิพย์มาปกแผ่อำนวยสวัสดิ์ เบื้องบนมีกลุ่มเมฆเป็นคลื่นซ้อนทับสลับกันเป็นทิวแถว ต้องแสงแดดจับเป็นสีระยับวะวับแววประหนึ่งเอาทรายทองไปโปรยปราย เลื่อนลอยลี้วๆ เรี่ยๆ ร่ายลงจดขอบฟ้า ชาวนาและโคก็เมื่อยล้าด้วยตรากตรำทำงาน ต่างพากันดุ่มๆ เดินกลับเคหสถานเห็นไรๆ เกาหมูไม้อันโตดเดี่ยวอยู่กอดเดี่ยว ก็ยียดยาวออกทุกที่ๆ มีขอบปริมณฑลเป็นรัศมีแห่งสี่รุ่ง อันกำแพงเชิงเทินป้อมปราการที่ล้อมกรุง รวมทั้งทวารบถทางเข้านครเล่า มองดูในขณะนั้นเห็นรูปเค้าได้ชัดถนัดแจ้งตั้งว่านิรมิตไว้